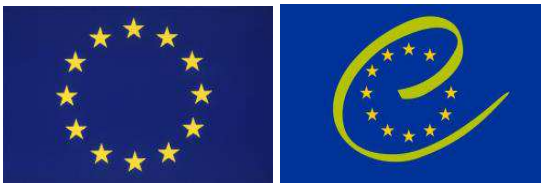
Biuletyn Europejski nr 7 (54)/2018*

Spis treści

Informacje 2

Nowe akty prawne UE 5

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE 6

Cudzoziemcy 6

Obywatelstwo UE 11

Ochrona danych osobowych 13

Ochrona środowiska 14

Podatki 18

Prawa podstawowe 25

Rolnictwo i rybołówstwo 26

Telekomunikacja 29

Transport 30

Zabezpieczenie społeczne 30

Zamówienia publiczne 31

Zatrudnienie 32

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka 33

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

▪ 1 lipca 2018 r. minęło pól wieku od powołania Unii Celnej, która stała się fundamentem jednolitego rynku. Znosząc taryfy celne nakładane na handel towarami w obrębie UE, unia celna stanowiła pierwszy krok w kierunku uczynienia Unii największym na świecie blokiem handlowym, składającym się obecnie z 28 administracji celnych działających tak, jakby były jednym systemem. W 2017 r. służby celne UE przyjęły 16 proc. światowego handlu. Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie jednolitego obszaru ceł, państwa członkowskie UE korzystają ze wspólnego zbioru zasad, tzw. WKC – *vide*: https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/union-customs-code_en.

▪ 2 lipca 2018 r. Komisja Europejska wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wysyłając do Polski wezwanie do usunięcia uchybienia dotyczące ustawy o Sądzie Najwyższym. Komisja jest zdania, że środki przyjęte w nowelizacji ustawy o SN naruszają zasadę niezależności sądownictwa, w tym zasadę nieusuwalności sędziów, a tym samym Polska nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych UE. Polski rząd ma miesiąc na usunięcie uchybień. Inaczej sprawa trafi do Trybunału Sprawiedliwości UE.

▪ 6 lipca 2018 r. zakończyła się odbywająca w Genewie sesja Rady praw Człowieka. Obradom sesji przewodniczył Stały Przedstawiciel Słowenii przy Biurze NZ w Genewie, Amb. Vojislav Šuc. Była to ostatnia sesja dla Zeid Ra'ad Al Husein'a w charakterze Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka. W jej trakcie odbyły się cztery panele dyskusyjne oraz interaktywne dialogi z 24 procedurami specjalnymi. W sesji wzięli udział przedstawiciele 147 państw, 260 organizacji pozarządowych i 16 krajowych instytucji praw człowieka. Ogółem, na zakończenie trzytygodniowych obrad przyjęto 20 rezolucji.

▪ W lipcu 2018 r. Polskie Linie Lotnicze LOT wniosły skargę do TSUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zezwalającej na przejęcie aktywów linii lotniczych *Airberlin*, które zbankrutowały pod koniec ubiegłego roku, przez linie lotnicze *easyJet*. Zdaniem LOT, przejęcie to doprowadziło do nadmiernej koncentracji

aktywów. Sprawie została nadana sygn. T-296/18.

- W lipcu 2018 r. z Funduszu Spójności przeznaczono kwotę 145,8 mln euro na poprawę połączeń drogowych na środkowym wschodzie Polski, m. in. między Warszawą a Lublinem, na drodze nr S17. Droga S17 jest częścią transeuropejskiej sieci transportowej i łączy też Polskę z Ukrainą.

- 11 lipca 2018 r. Komisja Europejska przyjęła decyzję o przystąpieniu do stosowania ram wzmocnionego nadzoru w stosunku do Grecji. Ma to wesprzeć wdrażanie uzgodnionych reform po pomyślnym zakończeniu programu pomocy stabilizacyjnej w ramach Europejskiego Mechanizmu Stabilności (EMS).

- 12 lipca 2018 r. podpisana została największa w historii polska umowa w ramach instrumentów gwarancyjnych programów UE – COSME, przez Bank Pekao S.A. i Europejski Fundusz Inwestycyjny. Dzięki niej polscy przedsiębiorcy zyskają łatwiejszy dostęp do nowych kredytów inwestycyjnych i obrotowych o wartości blisko 1,2 mld zł.

- 18 lipca 2018 r. Komisja Europejska nałożyła na Google – największą w historii – karę grzywny w wysokości 4,34 mld euro za łamanie unijnych przepisów antymonopolowych i nadużywanie pozycji na rynku systemów operacyjnych. Śledztwo w tej sprawie trwało od 2016 r.

- 24 lipca 2018 r. TSUE wydał wyrok w sprawie C-216/18, zainicjowanej pytaniem prejudycjalnym irlandzkiego *High Court* w przedmiocie możliwości wydania obywatela RP (podejrzanego o handel narkotykami) na podstawie ENA w sytuacji, kiedy zagrożona jest niezależność polskich sądów (zob. s. 21–22).

- 25 lipca 2018 r. TSUE wydał wyrok w zainicjowanej pytaniem prejudycjalnym NSA sprawie C-140/17, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeciwko Gminie Ryjewo (zob. s. 25–26).

- 2 sierpnia 2018 r. SN w składzie 7 sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał postanowienie o sygn. III UZP 4/18, w którym sformułował 5 pytań prejudycjalnych do TSUE oraz zawiesił stosowanie art. 111 § 1 i §1a, art. 37 oraz art. 39 ustawy o SN, tj. przepisów określających zasady przechodzenia sędziów SN w stan spoczynku. Sąd postanowił przedstawić TSUE następujące pytania:

„1) Czy art. 19 ust. 1 zdanie 2 w związku z art. 4 ust. 3 zdanie 3 i art. 2 TUE, art. 267 akapit 3 TFUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że do naruszenia zasady nieusuwalności sędziów będącej elementem zasady skutecznej ochrony sądowej oraz zasady państwa prawnego dochodzi w każdym przypadku obniżenia przez ustawodawcę krajowego wieku przejścia w stan spoczynku (wieku emerytalnego) sędziów sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego (na przykład z 70. lat do 65. lat) i zastosowania nowego niższego wieku emerytalnego do sędziów w służbie czynnej, bez pozostawienia decyzji o skorzystaniu z niższego wieku emerytalnego wyłącznie w gestii zainteresowanego sędziego?

2) Czy art. 19 ust. 1 zdanie 2 w związku z art. 4 ust. 3 zdanie 3 i art. 2 TUE, art. 267 akapit 3 TFUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że naruszona zostaje zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy krajowy ustawodawca z naruszeniem zasady nieusuwalności sędziów obniża zwykły wiek, do którego sędzia sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego może zajmować stanowisko sędziowskie z 70. lat do 65. lat, uzależniając możliwość dalszego zajmowania tego stanowiska od uznaniowej zgody organu władzy wykonawczej?

3) Czy art. 2 w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U.UE. Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 04, s. 79) należy interpretować w ten sposób, że dyskryminacją ze względu na wiek jest obniżenie wieku przejścia w stan spoczynku (wieku emerytalnego) sędziów sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego oraz uzależnienie możliwości dalszego zajmowania stanowiska sędziowskiego przez dotychczasowego sędziego tego sądu, który osiągnął nowy niższy wiek przejścia w stan spoczynku, od zgody organu władzy wykonawczej?

4) Czy art. 2, art. 9 oraz art. 11 dyrektywy 2000/78 w związku z art. 21 oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dyskryminacji ze względu na wiek sędziów sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego, polegającej na obniżeniu wieku przejścia w stan spoczynku (wieku emerytalnego) z dotychczasowych 70. do 65. lat, sąd ten – orzekając w dowolnej sprawie w składzie z udziałem sędziego dotkniętego skutkami takich dyskryminujących przepisów krajowych, który nie wyraził woli

skorzystania z nowego wieku emerytalnego – przy rozstrzyganiu kwestii wstępnej dotyczącej składu orzekającego ma obowiązek odmówić zastosowania przepisów krajowych sprzecznych z dyrektywą 2000/78 oraz art. 21 KPP i orzekać nadal z udziałem takiego sędziego, gdy jest to jedyny skuteczny sposób zapewnienia skutecznej ochrony sądowej uprawnień sędziego wynikających z prawa unijnego?

5) Czy art. 19 ust. 1 zdanie 2 w związku z art. 4 ust. 3 zdanie 3 i art. 2 TUE, art. 267 TFUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że państwo prawne należy traktować jako tak fundamentalną wartość Unii Europejskiej, że w przypadku wątpliwości w przedmiocie zgodności z tą wartością oraz wynikającą z niej zasadą skutecznej ochrony sądowej – w zakresie dotyczącym niezależności i niezawisłości sądów oraz orzekających w nich sędziów – przepisów krajowych obniżających wiek przejścia w stan spoczynku (wiek emerytalny) sędziów w sposób opisany w pytaniach nr 1–2, sąd krajowy musi mieć uprawnienie do zawieszenia z urzędu stosowania przepisów krajowych godzących w zasadę nieusuwalności sędziów w odniesieniu do wszystkich sędziów objętych zakresem zastosowania tych przepisów?”.

Nowe akty prawne UE

[*)Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Decyzja Rady (UE) 2018/965 z dnia 6 lipca 2018 r. ustalająca wysokość wkładów wpłacanych przez państwa członkowskie na rzecz Europejskiego Funduszu Rozwoju, w tym drugiej raty skorygowanej rocznej kwoty za 2018 r. (Dz.Urz. z 2018 r., L nr 17, s. 4).

- Decyzja Rady (UE) 2018/966 z dnia 6 lipca 2018 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Japonią (Dz.Urz. z 2018 r., L nr 174, s. 4).

- Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1020 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie przyjęcia i aktualizacji listy umiejętności, kompetencji i zawodów w klasyfikacji europejskiej do celów automatycznego dopasowywania ofert zatrudnienia i osób poszukujących pracy za pośrednictwem wspólnej platformy informatycznej *eurek* (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 2018 r., L nr 183, s. 17).

- Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1020 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie przyjęcia technicznych norm i formatów niezbędnych do funkcjonowania automatycznego dopasowywania ofert zatrudnienia i osób poszukujących pracy za pośrednictwem wspólnej platformy informatycznej z wykorzystaniem klasyfikacjieuropejskiej i interoperacyjności między systemami krajowymi a klasyfikacją europejską (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 2018 r., L nr 183, s. 20).

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 5 lipca 2018 r. w sprawie C-213/17 X przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego – Artykuły 17, 18, 23 i 24 – Wcześniejsze postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej toczące się w państwie członkowskim – Nowy wniosek złożony w innym państwie członkowskim – Niezłożenie wniosku o wtórne przejęcie z poszanowaniem terminów – Przekazanie zainteresowanej osoby w celu przeprowadzenia wobec niej postępowań karnych

*) Artykuł 23 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, w którym został złożony nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, jest odpowiedzialne za jego rozpatrzenie, jeżeli państwo to nie złożyło wniosku o wtórne przejęcie z poszanowaniem terminów określonych w art. 23 ust. 2 tego rozporządzenia, w sytuacji gdy, po pierwsze, inne państwo członkowskie było odpowiedzialne za rozpatrzenie złożonych wcześniej wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, a po drugie, po upływie tych terminów decyzja, którą oddalono jeden z tych wniosków, nadal była przedmiotem postępowania odwoławczego zawisłego przed sądem w tym państwie członkowskim.

*) Artykuł 18 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że złożenie przez państwo członkowskie wniosku o wtórne przejęcie obywatela państwa trzeciego, który bez prawa pobytu przebywa na jego terytorium, nie powoduje konieczności zawieszenia przez to państwo członkowskie postępowania w sprawie złożonej wcześniej skargi wniesionej na decyzję o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a następnie umorzenia tego postępowania w razie zaakceptowania tego wniosku przez państwo członkowskie, do którego kierowany jest wniosek o wtórne przejęcie.

*) Artykuł 24 ust. 5 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, państwo członkowskie składające wniosek o wtórne przejęcie na podstawie art. 24 tego rozporządzenia, po upływie w państwie członkowskim, do którego kierowany jest ów wniosek, terminów określonych w art. 23 ust. 2 tego rozporządzenia, nie ma obowiązku poinformowania organów tego ostatniego państwa członkowskiego o toczącym się przed sądem tego pierwszego państwa członkowskiego postępowaniu w sprawie skargi wniesionej na decyzję o oddaleniu złożonego wcześniej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

*) Artykuł 17 ust. 1 oraz art. 24 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji

takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym w momencie wydania decyzji o przekazaniu, na mocy której osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej zostaje przekazana przez pierwsze państwo członkowskie drugiemu państwu członkowskiemu w celu wykonania europejskiego nakazu aresztowania i przebywa na terytorium tego drugiego państwa członkowskiego bez złożenia w nim nowego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, to drugie państwo członkowskie może skutecznie wystąpić do pierwszego państwa członkowskiego o wtórne przejęcie tej osoby i nie musi samo rozpatrywać jego wniosku.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-585/16, Serin Alheto przeciwko Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsit

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 12 – Wykluczenie możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Osoby zarejestrowane przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Istnienie „kraju pierwszego azylu", w przypadku uchodźcy z Palestyny, w strefie działania UNRWA – Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Zakres uprawnień sądu pierwszej instancji – Badanie przez sąd potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej – Badanie podstaw niedopuszczalności

*) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony

międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez osobę zarejestrowaną przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) wymaga zbadania kwestii, czy osoba ta rzeczywiście korzysta z ochrony lub pomocy ze strony tej Agendy, o ile wniosek ten nie został wcześniej odrzucony z powodu niedopuszczalności lub w oparciu o podstawę wykluczenia inną niż ustanowiona w art. 12 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2011/95.

*) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako os[ób], które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony i art. 12 ust. 1 lit. a) zdanie drugie dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że:

– stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje podstawy zaprzestania stosowania zawartej w tych przepisach podstawy wykluczenia ze statusu uchodźcy lub nieprawidłowo ją transponuje;

– są one bezpośrednio skuteczne;

– mogą one być stosowane, nawet jeżeli osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej wprost się do nich nie odwołała.

*) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego rozpoznający w pierwszej instancji skargę na decyzję w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej ma obowiązek uwzględnienia zarówno tych okoliczności faktycznych i prawnych – takich jak możliwość zastosowania w sytuacji wnioskodawcy art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 – które organ, który wydał tę decyzję, miał obowiązek lub możliwość uwzględnić, jak i tych, które wystąpiły po wydaniu rzeczonej decyzji.

*) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że wymóg pełnego rozpatrzenia *ex nunc* zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych, może również obejmować podstawy niedopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wskazane w art. 33 ust. 2 tej dyrektywy, jeżeli pozwala na to prawo krajowe, oraz że – w wypadku gdy

sąd rozpoznający skargę rozważa zbadanie podstawy niedopuszczalności, która nie została zbadana przez organ rozstrzygający – powinien on przesłuchać wnioskodawcę w celu umożliwienia mu przedstawienia, w języku, którym ten włada, jego stanowiska w kwestii możliwości zastosowania rzeczonej podstawy w jego osobistej sytuacji.

*) Artykuł 35 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że osoba zarejestrowana przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) powinna być uważana – jeżeli korzysta ona z rzeczywistej ochrony lub pomocy ze strony tej Agendy w państwie trzecim, które nie odpowiada terytorium, na którym ma ona zwykłe miejsce zamieszkania, lecz wchodzącym w skład obszaru działania tej Agendy – za osobę korzystającą z wystarczającej ochrony w tym kraju trzecim w rozumieniu tego przepisu, jeżeli państwo to:

– zobowiązuje się do readmisji zainteresowanego po opuszczeniu przez niego terytorium tego państwa w celu ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii Europejskiej oraz

– uznaje rzeczoną ochronę lub pomoc ze strony UNRWA i przystępuje do zasady non-refoulement, umożliwiając w ten sposób zainteresowanemu bezpieczne przebywanie na swoim terytorium, w godnych warunkach życia i tak długo, jak długo wymagać tego będzie ryzyko grożące na terytorium zwykłego miejsca zamieszkania.

*) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że nie wprowadza on wspólnych norm proceduralnych odniesieniu do kompetencji do wydania nowej decyzji w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej po uchyleniu przez sąd rozpoznający skargę pierwotnej decyzji wydanej w sprawie tego wniosku. Jednak konieczność zapewnienia skuteczności (effet utile) art. 46 ust. 3 tej dyrektywy oraz skuteczności środka prawnego zgodnie z art. 47 karty wymaga, by w wypadku przekazania akt organowi quasi-sądowemu lub administracyjnemu, o którym mowa w art. 2 lit. f) rzeczonej dyrektywy, nowa decyzja została wydana w krótkim terminie i była zgodna z oceną zawartą w wyroku uchylającym.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-404/17, A przeciwko Migrationsverket

Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 31 ust. 8 i art. 32 ust. 2 – Oczywiście bezzasadny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Koncepcja bezpiecznego kraju pochodzenia – Brak krajowych reguł dotyczących tej koncepcji – Oświadczenia wnioskodawcy uznane za wiarygodne, lecz niewystarczające w świetle istnienia dostatecznej ochrony zapewnionej przez państwo pochodzenia wnioskodawcy

*) Artykuł 31 ust. 8 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 32 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie umożliwia on uznania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za oczywiście bezzasadny w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której z jednej strony z informacji dotyczących państwa pochodzenia wnioskodawcy wynika, że można w nim zapewnić mu wystarczającą ochronę, a z drugiej strony wnioskodawca ten przedstawił informacje niewystarczające, aby uzasadnić udzielenie ochrony międzynarodowej, w sytuacji gdy państwo członkowskie, w którym złożono wniosek, nie ustanowiło zasad stosowania koncepcji bezpiecznego kraju pochodzenia.

Obywatelstwo UE

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-89/17, Secretary of State for the Home Department przeciwko Rozanne Banger

Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuł 21 TFUE – Prawo obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Unii – Dyrektywa 2004/38 WE – Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) – Partner, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku – Powrót do państwa członkowskiego, którego przynależność

państwową posiada obywatel Unii – Wniosek o zezwolenie na pobyt – Szczegółowa analiza osobistej sytuacji wnioskodawcy – Artykuły 15 i 31 – Skuteczna ochrona sądowa – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47

*) Artykuł 21 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwo członkowskie, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii, do ułatwienia udzielenia zezwolenia na pobyt będącemu obywatelem państwa trzeciego niezarejestrowanemu partnerowi, z którym ten obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku, jeżeli rzeczony obywatel Unii, po skorzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się w celu podjęcia pracy w drugim państwie członkowskim zgodnie z warunkami określonymi w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, powraca wraz z partnerem do państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada, by w nim przebywać.

*) Artykuł 21 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że decyzja o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt będącemu obywatelem państwa trzeciego niezarejestrowanemu partnerowi obywatela Unii, który to obywatel Unii, po skorzystaniu z prawa do swobodnego przemieszczania się w celu podjęcia pracy w drugim państwie członkowskim zgodnie z warunkami określonymi w dyrektywie 2004/38, powraca wraz z partnerem do państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada, by w nim przebywać, powinna opierać się na szczegółowej analizie osobistych okoliczności dotyczących wnioskodawcy i powinna być uzasadniona.

*) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że obywatelom państw trzecich, o których mowa w tym przepisie, powinien przysługiwać, do celów zakwestionowania wydanej wobec nich decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia na pobyt, środek zaskarżenia, w następstwie wykonania którego sąd krajowy będzie mógł ustalić, czy decyzja odmowna opiera się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej i czy były przestrzegane

gwarancje proceduralne. Wśród gwarancji tych figuruje obowiązek właściwych organów krajowych polegający na przeprowadzeniu szczegółowej analizy osobistych okoliczności dotyczących wnioskodawcy oraz uzasadnienia każdej odmowy wjazdu lub pobytu.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lipca 2018 r. w sprawie C-25/17, Tietosuojavaltuutettu

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Zakres stosowania wspomnianej dyrektywy – Artykuł 3 – Gromadzenie danych osobowych przez członków wspólnoty religijnej w ramach ich działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „zbioru danych” – Artykuł 2 lit. d) – Pojęcie „administratora danych” – Artykuł 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

*) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych w świetle art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że gromadzenie danych osobowych dokonywane przez członków wspólnoty religijnej w ramach działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych i późniejsze przetwarzanie tych danych nie stanowi ani przetwarzania danych osobowych w ramach działalności, o której mowa w art. 3 ust. 2 tiret pierwsze tej dyrektywy, ani przetwarzania danych osobowych przez osobę fizyczną w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 2 tiret drugie wspomnianej dyrektywy.

*) Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zbioru”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje zestaw danych osobowych gromadzonych w ramach działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych, zawierających nazwiska i adresy oraz inne informacje dotyczące

odwiedzonych osób, o ile dane te są zorganizowane według określonych kryteriów umożliwiających w praktyce ich łatwe odnalezienie dla celów ich późniejszego wykorzystania. Aby zestaw taki był objęty tym pojęciem, nie jest konieczne, by zawierał kartoteki, szczególne rejestry lub inne systemy służące wyszukiwaniu.

*) Artykuł 2 lit. d) dyrektywy 95/46 w świetle art. 10 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że pozwala on uznać wspólnotę religijną wspólnie z jej członkami głosicielami za administratora danych osobowych w odniesieniu do przetwarzania dokonywanego przez tych członków głosicieli w ramach zorganizowanej, koordynowanej i wspieranej przez wspólnotę działalności kaznodziejskiej realizowanej poprzez odwiedzanie kolejnych gospodarstw domowych, przy czym nie jest konieczne, by wspomniana wspólnota miała dostęp do danych, ani nie musi zostać ustalone, że udzielała ona swoim członkom pisemnych wytycznych lub instrukcji dotyczących tego przetwarzania.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie C-15/17, Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp. przeciwko Rajavartiolaitos

Odesłanie prejudycjalne – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza – Artykuł 220 ust. 6 – Uprawnienie państwa nadbrzeżnego do zapewnienia wykonania przepisów – Właściwość Trybunału do dokonywania wykładni przepisów prawa międzynarodowego – Dyrektywa 2005/35/WE – Zanieczyszczenie pochodzące ze statków – Artykuł 7 ust. 2 – Konwencja Marpol 73/78 – Zrzut oleju z obcego statku przepływającego przez wyłączną strefę ekonomiczną – Okoliczności, w których państwo nadbrzeżne może wszcząć postępowanie przeciwko obcemu statkowi – Wolność żeglugi – Ochrona środowiska morskiego – Poważne szkody lub zagrożenie poważnymi szkodami dla wybrzeża, związanych z nim interesów lub jakichkolwiek zasobów morza terytorialnego lub WSE – Niepodważalne dowody

*) Artykuł 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza,

sporządzonej w Montego Bay dnia 10 grudnia 1982 r., oraz art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczeń pochodzących ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, za przestępstwa związane z zanieczyszczeniami, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „wyraźne, obiektywne dowody" w rozumieniu art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz wyrażenie „niepodważalne dowody" w rozumieniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35 odnosi się nie tylko do okoliczności popełnienia naruszenia, ale również do dowodu na okoliczność zaistnienia jego skutków.

*) Pojęcie „wybrzeża […] lub […] interesów związanych [z wybrzeżem]" zawarte w art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i pojęcie „wybrzeża lub związanych z tym [nim] interesów" użyte w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy interpretować w ten sposób, że mają one co do zasady to samo znaczenie co sformułowanie „wybrzeża lub związane z nimi interesy" zawarte w art. I ust. 1 i w art. II ust. 4 Konwencji w sprawie interwencji na morzu pełnym z 1969 r., sporządzonej w Brukseli w dniu 29 listopada 1969 r., przy czym art. 220 ust. 6 stosuje się również do nieożywionych zasobów morza terytorialnego państwa nadbrzeżnego i do wszystkich zasobów wyłącznej strefy ekonomicznej tego państwa.

*) Artykuł 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, powinny być interpretowane w ten sposób, że zakres pojęcia zasobów morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej państwa nadbrzeżnego w rozumieniu tych przepisów obejmuje gatunki użytkowe, ale również gatunki współżyjące z gatunkami użytkowymi lub od nich zależne, takie jak gatunki roślin i zwierząt, które wykorzystywane są jako pożywienie przez gatunki użytkowe.

*) Co do zasady nie należy uwzględniać pojęcia „poważnego zanieczyszczenia", o którym mowa w art. 220 ust. 5 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, przy stosowaniu art. 220 ust. 6 tej konwencji, jak też art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123,

w szczególności przy ocenie skutków naruszenia, zdefiniowanych w tych postanowienia i przepisach.

*) W celu dokonania oceny skutków naruszenia, takiego jak zdefiniowane w art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy uwzględnić wszelkie przesłanki pozwalające ustalić, że szkoda powstała lub istnieje zagrożenie jej powstaniem w odniesieniu do dóbr i związanych z nimi interesów państwa nadbrzeżnego, a także ocenić znaczenie powstałej szkody lub zagrożenia jej powstaniem w stosunku do tych dóbr i interesów, biorąc w szczególności po uwagę:

– kumulatywny charakter naruszenia wielu, a nawet wszystkich dóbr i związanych z nimi interesów, oraz różną wrażliwość państw nadbrzeżnych na naruszenia różnych dóbr i związanych z nimi interesów;

– przewidywalne niekorzystne skutki zrzutów dla tych dóbr i związanych z nimi interesów, ustalane nie tylko na podstawie dostępnych danych naukowych, ale również z uwzględnieniem rodzaju substancji szkodliwych zawartych w rozpatrywanych zrzutach, a także ich objętości, kierunku, prędkości i czasu ich rozprzestrzeniania się.

*) Szczególne cechy geograficzne i ekologiczne oraz wrażliwość obszaru Morza Bałtyckiego mają wpływ na przesłanki stosowania art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, pod kątem definicji i kwalifikacji naruszenia, jak również, lecz nie w sposób automatyczny, na ocenę rozmiaru szkody, jaką naruszenie to spowodowało w odniesieniu do dóbr i związanych z nimi interesów państwa nadbrzeżnego.

*) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on państwom członkowskim na stosowanie zgodnych z prawem międzynarodowym środków bardziej rygorystycznych niż środki przewidziane w art. 7 ust. 2 tej dyrektywy, w przypadkach gdy przepis ten znajduje zastosowanie, przy czym państwa nadbrzeżne są uprawnione do podejmowania innych środków równoważnych ze środkami przewidzianymi w przytoczonym art. 220 ust. 6.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-164/17, Edel Grace, Peter Sweetman przeciwko An Bord Pleanála

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Artykuł 6 ust. 3 i 4 – Ocena skutków planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu – Plan lub przedsięwzięcie, które nie są bezpośrednio związane z zagospodarowaniem terenu ani konieczne do tego zagospodarowania – Przedsięwzięcie budowy farmy wiatrowej – Dyrektywa 2009/147/WE – Ochrona dzikiego ptactwa – Artykuł 4 – Obszar specjalnej ochrony (OSO) – Załącznik I – Błotniak zbożowy (Circus cyaneus) – Odpowiednie siedlisko zmieniające się z upływem czasu – Tymczasowe lub trwałe ograniczenie powierzchni terenów, które są konieczne – Przewidziane w ramach przedsięwzięcia środki mające na celu zapewnienie, że przez cały okres trwania przedsięwzięcia obszar rzeczywiście odpowiedni, aby stać się siedliskiem przyrodniczym gatunku, nie został zmniejszony, a nawet że został zwiększony

*) Artykuł 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy przedsięwzięcie ma być zrealizowane na terenie wyznaczonym w celu ochrony i zachowania gatunków, którego powierzchnia niezbędna do zaspokojenia potrzeb tego chronionego gatunku zmienia się z upływem czasu, i które to przedsięwzięcie doprowadzi do tego, że – tymczasowo lub trwale – niektóre części tego terenu nie będą już zapewniać odpowiedniego siedliska dla danego gatunku, okoliczność, że przedsięwzięcie to przewiduje środki zmierzające do zapewnienia – po przeprowadzeniu odpowiedniej oceny oddziaływania tego przedsięwzięcia i przez cały okres jego trwania – iż część tego terenu, która w praktyce może zapewnić odpowiednie siedlisko, nie zostanie zmniejszona, a nawet mogłaby zostać zwiększona – nie może zostać uwzględniona w ramach oceny przeprowadzonej na podstawie art. 6 ust. 3 w celu upewnienia się, że dane przedsięwzięcie nie wpłynie niekorzystnie na integralność danego terenu, ale wchodzi w tym przypadku w zakres art. 6 ust. 4.

Podatki

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie C-28/17, NN A/S przeciwko Skatteministeriet

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Podatek dochodowy od osób prawnych – Krajowe uregulowanie podatkowe uzależniające przeniesienie strat poniesionych przez znajdujący się na terytorium krajowym stały zakład spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim na spółkę będącą rezydentem, należącą do tej samej grupy, od warunku dotyczącego niemożliwości wykorzystania strat na potrzeby zagranicznego podatku

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, takim jak omawiane w postępowaniu głównym, na podstawie których będącym rezydentami spółkom grupy zezwala się na odliczenie od ich zintegrowanego wyniku finansowego strat będącego rezydentem stałego zakładu spółki zależnej niebędącej rezydentem tej grupy jedynie w przypadku, w którym przepisy znajdujące zastosowanie w państwie członkowskim, w którym owa spółka zależna ma swoją siedzibę, nie pozwalają na odliczenie tych strat od wyniku finansowego tej spółki, jeżeli stosowanie tych przepisów jest powiązane ze stosowaniem konwencji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania zezwalającej w tym ostatnim państwie członkowskim na odliczenie od podatku dochodowego należnego od spółki zależnej kwoty odpowiadającej podatkowi zapłaconemu w państwie członkowskim, na terytorium którego ów stały zakład jest położony, z tytułu działalności tego zakładu. Niemniej jednak art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takim przepisom, jeżeli ich stosowanie skutkuje pozbawieniem tej grupy wszelkiej rzeczywistej możliwości odliczenia wspomnianych strat od jej zintegrowanego wyniku finansowego, podczas gdy zaliczenie tych samych strat na poczet wyniku finansowego spółki zależnej jest niemożliwe w państwie członkowskim, na terytorium którego ma ona swoją siedzibę, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 5 lipca 2018 r. w sprawie C-544/16, Marcandi Ltd, działająca pod firmą Madbid przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 pkt 1 lit. c) – Emisja „kredytów" umożliwiających licytowanie w aukcjach internetowych – Odpłatne świadczenie usług – Transakcja uprzednia – Artykuł 73 – Podstawa opodatkowania

*) Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że emisja „kredytów", takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwalają klientom operatora licytować na prowadzonych przez tego operatora aukcjach, stanowi odpłatne świadczenie usług, w których świadczeniem wzajemnym jest kwota uiszczana w zamian za te „kredyty".

*)Artykuł 73 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym wartość „kredytów" wykorzystanych do licytacji nie stanowi części świadczenia wzajemnego otrzymanego przez podatnika w zamian za dostawy towarów, których dokonuje na rzecz użytkowników, którzy wygrali zorganizowaną przez niego aukcję, lub użytkowników, którzy dokonali zakupu za pomocą funkcji „kup teraz" lub „osiągnięta zniżka".

*) Kiedy sądy jednego państwa członkowskiego, które dokonują wykładni odpowiednich przepisów prawa Unii i prawa krajowego, stwierdzą, że ta sama transakcja jest w innym państwie członkowskim odmiennie traktowana do celów podatku od wartości dodanej, mają one możliwość, a nawet obowiązek, w zależności od tego, czy ich orzeczenia podlegają zaskarżeniu w prawie krajowym, wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 5 lipca 2018 r. w sprawie C-320/17, Marle Participations SARL przeciwko Ministère de l'Économie et des Finances

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 2, 9 i 168 – Działalność gospodarcza – Bezpośrednie

lub pośrednie uczestnictwo spółki holdingowej w zarządzaniu jej spółkami zależnymi – Wynajem nieruchomości przez spółkę holdingową na rzecz jej spółki zależnej – Odliczenie podatku naliczonego – VAT zapłacony przez spółkę holdingową od wydatków poniesionych na nabycie udziałów lub akcji w innych przedsiębiorstwach

*) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że wynajem nieruchomości przez spółkę holdingową na rzecz jej spółki zależnej stanowi „uczestnictwo w zarządzaniu" tą ostatnią spółką, które należy uznać za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 9 ust. 1 owej dyrektywy, rodzącą prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) od wydatków poniesionych przez spółkę w celu nabycia udziałów lub akcji tej spółki zależnej, gdy to świadczenie usług ma charakter stały, jest realizowane odpłatnie i podlega opodatkowaniu, czyli gdy ów wynajem nie był zwolniony, oraz gdy istnieje bezpośredni związek pomiędzy usługą wyświadczoną przez usługodawcę a otrzymanym od usługobiorcy ekwiwalentem świadczenia. Koszty związane z nabyciem udziałów lub akcji w spółkach zależnych poniesione przez spółkę holdingową biorącą udział w zarządzaniu tymi spółkami poprzez wynajmowanie im nieruchomości i w związku z tym wykonującą działalność gospodarczą powinny być uważane za należące do kosztów ogólnych tej spółki holdingowej, a VAT zapłacony od tych kosztów, co do zasady, powinien podlegać pełnemu odliczeniu.

Koszty związane z nabyciem udziałów lub akcji w spółkach zależnych poniesione przez spółkę holdingową biorącą udział w zarządzaniu tylko niektórymi z tych spółek i w związku z tym niewykonującą działalności gospodarczej względem pozostałych powinny być uważane za należące do kosztów ogólnych tej spółki holdingowej jedynie częściowo, co oznacza, że VAT zapłacony od tych kosztów może zostać odliczony tylko proporcjonalnie do kosztów należących do działalności gospodarczej, zgodnie z kryteriami podziału określonymi przez państwa członkowskie, które przy korzystaniu z tego uprawnienia powinny uwzględniać cel i systematykę rzeczonej dyrektywy i na tej podstawie określić sposób obliczania obiektywnie odzwierciedlający część wydatków faktycznie przypadających odpowiednio na działalność gospodarczą i działalność niemającą charakteru gospodarczego, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie C-154/17, SIA „E LATS" przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 311 ust. 1 pkt 1 – Szczególne przepisy dotyczące towarów używanych – Pojęcie „towarów używanych" – Towary zawierające metale szlachetne lub kamienie szlachetne odsprzedawane przez kupca – Przetwarzanie tych towarów po sprzedaży – Pozyskiwanie metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych – Pojęcie „metali szlachetnych lub kamieni szlachetnych"

*) Artykuł 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „towarów używanych" nie obejmuje towarów używanych zawierających metale szlachetne lub kamienie szlachetne, jeżeli towary te nie nadają się już do spełniania swojej pierwotnej funkcji i zachowały jedynie funkcjonalności właściwe dla tych metali lub kamieni, czego ustalenie należy do sądu krajowego, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych obiektywnych okoliczności danego przypadku.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-140/17, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeciwko Gminie Ryjewo

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 167, 168 i 184 – Odliczenie podatku naliczonego – Korekta – Nieruchomości nabyte jako dobra inwestycyjne – Pierwotne wykorzystanie do celów działalności nieuprawniającej do dokonania odliczenia, a następnie także do celów działalności podlegającej opodatkowaniu VAT – Podmiot prawa publicznego – Status podatnika w chwili dokonywania transakcji podlegającej opodatkowaniu

*) Artykuły 167, 168 i 184 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasadę neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby podmiot prawa publicznego korzystał

z prawa do korekty odliczenia VAT zapłaconego od dobra inwestycyjnego stanowiącego nieruchomość w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy w chwili nabycia tego dobra z jednej strony, ze względu na swój charakter, mogło ono być wykorzystywane zarówno do celów czynności opodatkowanych, jak i nieopodatkowanych, ale w początkowym okresie było wykorzystywane na cele działalności nieopodatkowanej, a z drugiej strony ten podmiot prawa publicznego nie wskazał wyraźnie zamiaru wykorzystywania tego dobra do celów działalności opodatkowanej, ale też nie wykluczył, że będzie ono wykorzystywane do takich celów, o ile z analizy wszystkich okoliczności faktycznych, której przeprowadzenie należy do sądu krajowego, wynika, że został spełniony warunek ustanowiony w art. 168 dyrektywy 2006/112, zgodnie z którym podatnik powinien działać w takim charakterze w momencie, w którym dokonał nabycia.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-103/17, Messer France SAS przeciwko Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'Économie et des Finances, Ministre de l'Environnement, de l'Énergie et de la Mer

Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja przepisów podatkowych – Dyrektywa 92/12/EWG – Artykuł 3 ust. 2 – Dyrektywa 2003/96/WE – Artykuł 3 i 18 – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Podatki akcyzowe – Istnienie możliwej dyskryminacji pośredniej – Warunki – Uregulowanie krajowe przewidujące podatek na usługę użyteczności publicznej w zakresie energii elektrycznej – Pojęcie „szczególnego celu" – Przestrzeganie minimalnego poziomu opodatkowania

*) Artykuł 18 ust. 10 zdanie drugie dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że do dnia 1 stycznia 2009 r., że do dnia 1 stycznia 2009 r. przestrzeganie minimalnych poziomów opodatkowania przewidzianych przez tę dyrektywę stanowiło, wśród zasad opodatkowania energii elektrycznej przewidzianych przez prawo Unii, jedyny obowiązek nałożony na Republikę Francuską.

*) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania należy interpretować w ten sposób, że ustanowienie innego podatku pośredniego ciążącego na energii elektrycznej nie jest uzależnione od wdrożenia zharmonizowanego podatku akcyzowego oraz że ponieważ podatek taki, jak sporny w postępowaniu głównym, nie stanowi takiego podatku akcyzowego, jego zgodność z dyrektywami 92/12 i 2003/96 powinna być oceniana w świetle warunków ustanowionych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 92/12, aby mogły istnieć inne podatki pośrednie zmierzające do osiągnięcia szczególnych celów.

*) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 92/12 należy interpretować w ten sposób, że podatek taki, jak omawiany w postępowaniu głównym, można zaklasyfikować jako „inny podatek pośredni” z uwagi na jego cel związany z ochroną środowiska, który zmierza do finansowania dodatkowych kosztów związanych z obowiązkiem zakupu zielonej energii, z wyłączeniem jego celów spójności terytorialnej i społecznej, takich jak geograficznie ujednolicone taryfy i obniżenie cen energii elektrycznej dla gospodarstw domowych znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz celów wyłącznie administracyjnych, w szczególności, finansowania kosztów związanych z funkcjonowaniem administracyjnym organów lub instytucji publicznych, takich jak médiateur national de l’énergie oraz Caisse des dépôts, z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd odsyłający przestrzegania przepisów podatkowych mających zastosowanie na potrzeby podatku akcyzowego.

*) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że odnośni podatnicy mogą dochodzić częściowego zwrotu podatku, takiego jak omawiany w postępowaniu głównym, w proporcji odpowiadającej części osiągniętych z tego podatku wpływów nie przeznaczonych na szczególne cele pod warunkiem, że ów podatek nie został przerzucony przez owych podatników na ich własnych klientów, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-5/17, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko DPAS Limited

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienie – Artykuł 135 ust. 1 lit. d) – Transakcje dotyczące płatności i przelewów – Pojęcie – Zakres stosowania – Plany płatności za opiekę stomatologiczną poprzez polecenie zapłaty

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nim zwolnienie z podatku od wartości dodanej transakcji dotyczących płatności i przelewów nie ma zastosowania do świadczenia usług takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które polega na tym, że podatnik zwraca się do stosownych instytucji finansowych, po pierwsze, o to, by określoną sumę pieniędzy przekazano z rachunku bankowego pacjenta na rachunek podatnika na podstawie upoważnienia polecenia zapłaty, a po drugie, o to, by tę kwotę, po odjęciu wynagrodzenia należnego temu podatnikowi, przekazano z jego rachunku bankowego na rachunki bankowe dentysty i ubezpieczyciela tego pacjenta.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-553/16, „TTL" EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika" – Sofia,

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Opodatkowanie spółek – Wypłaty wynagrodzenia dokonane przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółek niebędących rezydentami za wynajem wagonów cystern – Obowiązek pobrania u źródła podatku od uzyskanych na terytorium krajowym dochodów z wynagrodzenia wypłacanego spółce zagranicznej – Niedochowanie – Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Pobranie od spółki będącej rezydentem odsetek za zwłokę z tytułu niezapłacenia podatku u źródła – Odsetki należne od chwili upływu określonego w przepisach terminu do dnia wykazania spełnienia przesłanek stosowania umowy

o unikaniu podwójnego opodatkowania – Odsetki niepodlegające zwrotowi

*) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego, takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wypłata wynagrodzenia przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim podlega co do zasady pobraniu podatku u źródła, o ile umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarta między tymi dwoma państwami członkowskimi nie stanowi inaczej, jeżeli uregulowanie to nakłada na spółkę będącą rezydentem, która nie pobierze tego podatku ani nie zapłaci go organom podatkowym pierwszego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty niepodlegających zwrotowi odsetek za zwłokę za okres od dnia upływu terminu zapłaty podatku dochodowego do dnia, w którym spółka niebędąca rezydentem wykaże, że przesłanki pozwalające na zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania są spełnione, mimo że zgodnie z tą umową spółka niebędąca rezydentem nie jest zobowiązana do zapłaty podatku w pierwszym państwie członkowskim w ogóle lub jego wysokość jest niższa niż podatek normalnie należny na mocy prawa podatkowego tego państwa członkowskiego.

Prawa podstawowe

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-216/18 PPU, LM

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do niezawisłego i bezstronnego sądu

*) Wykładni art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy dokonywać w ten sposób, że

w sytuacji, gdy wykonujący nakaz organ sądowy, mający zadecydować o przekazaniu osoby wskazanej w europejskim nakazie aresztowania wydanym w celu przeprowadzenia postępowania karnego, posiada informacje, takie jak te zawarte w przyjętym na podstawie art. 7 ust. 1 TUE uzasadnionym wniosku Komisji, mogące wskazywać na istnienie rzeczywistego ryzyka naruszenia prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, gwarantowanego przez art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na systemowe lub ogólne nieprawidłowości w zakresie niezawisłości władzy sądowniczej wydającego nakaz państwa członkowskiego, wspomniany organ powinien zweryfikować w sposób konkretny i dokładny, czy – w świetle sytuacji osobistej tej osoby, jak również charakteru przestępstwa, za które jest ścigana, oraz kontekstu faktycznego, stanowiącego podstawę europejskiego nakazu aresztowania, oraz przy uwzględnieniu informacji udzielonych przez wydające nakaz państwo członkowskie na podstawie art. 15 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584 ze zmianami – istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że owa osoba będzie narażona na takie ryzyko w wypadku przekazania do tego ostatniego państwa.

Rolnictwo i rybołówstwo

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie C-540/16, „Spika” UAB, „Senoji Baltija” AB, „Stekutis” UAB, „Prekybos namai Aistra” UAB przeciwko Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 – Artykuł 16 ust. 6 oraz art. 17 – Przydział uprawnień do połowów – Ustawodawstwo krajowe przewidujące metodę opartą na obiektywnych i przejrzystych kryteriach – Nierówne warunki konkurencji między podmiotami danego sektora – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 16 i 20 – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Równość traktowania – Proporcjonalność

*) Artykuł 16 ust. 6 i art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia

11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE, jak również art. 16 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, w drodze których państwo to przyjmuje metodę przydziału uprawnień do połowów, która – pomimo że została oparta na obiektywnym i przejrzystym kryterium – może pociągać za sobą nierówne traktowanie między podmiotami posiadającymi statki rybackie pływające pod banderą tego państwa, pod warunkiem że metoda ta realizuje co najmniej jeden cel interesu ogólnego spośród uznanych przez Unię i przestrzega zasady proporcjonalności.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-239/17, GERT Teglgaard, Fløjstrupgård I/S przeciwko Fødevareministeriets Klagecenter

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Systemy wsparcia dla rolników – Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 – Artykuł 6 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 – Artykuł 23 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 – Artykuł 66 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 – Artykuł 70 ust. 8 lit. a) – Zasada wzajemnej zgodności – Obniżka płatności bezpośrednich w związku z nieprzestrzeganiem wymogów podstawowych w zakresie zarządzania lub zasad dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska – Ustalenie roku, który należy uwzględnić, aby określić procent obniżki – Rok, w którym miało miejsce nieprzestrzeganie danych wymogów

*) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr

1782/2003, w brzmieniu nadanym mu rozporządzeniem Rady nr 146/2008 z dnia 14 lutego 2008 r., oraz art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 należy interpretować w ten sposób, że obniżki płatności bezpośrednich z powodu nieprzestrzegania przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności należy obliczać na podstawie płatności, które zostały lub zostaną przyznane w odniesieniu do roku, w którym miało miejsce to nieprzestrzeganie przepisów.

Artykuł 66 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 oraz art. 70 ust. 8 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina należy interpretować w ten sposób, że obliczone w ten sposób obniżki płatności bezpośrednich są dokonywane w stosunku do płatności, które zostały lub zostaną otrzymane w odniesieniu do roku kalendarzowego, w którym stwierdzono nieprzestrzeganie przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności.

*) Uregulowaniem Unii, która ma zastosowanie w celu obliczenia obniżki płatności bezpośrednich, w przypadku gdy rolnik nie przestrzegał przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności w latach 2007–2008, ale nieprzestrzeganie tych przepisów zostało stwierdzone dopiero w roku 2011, jest art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1782/2003 w odniesieniu do roku 2007 i trzech pierwszych miesięcy 2008 r., oraz art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 146/2008 w odniesieniu do okresu od kwietnia do grudnia 2008 r.

Telekomunikacja

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie C-192/17, COBRA SpA przeciwko Ministero dello Sviluppo economico

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 1999/5/WE – Wzajemne uznawanie zgodności urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych – Istnienie zharmonizowanych norm – Konieczność zwrócenia się przez producenta do jednostki notyfikowanej – Oznakowanie numerem identyfikacyjnym jednostki notyfikowanej

*) Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności, zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że w przypadku kiedy producent sprzętu radiowego stosuje procedurę przewidzianą w akapicie drugim załącznika III do wspomnianej dyrektywy i zharmonizowane normy w celu określenia zestawów testów, o których mowa w tym akapicie, nie jest zobowiązany zwrócić się do jednostki notyfikowanej, o której mowa w art. 11 ust. 1 tej samej dyrektywy, a zatem nie jest zobowiązany dołączyć do oznakowania CE numeru identyfikacyjnego tej jednostki.

*) Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 1999/5, zmienionej rozporządzeniem nr 596/2009, należy interpretować w ten sposób, że producent urządzenia radiowego, który zastosował procedurę określoną w załączniku III do wspomnianej dyrektywy z wykorzystaniem zharmonizowanych norm określających zasadnicze zestawy testów radiowych, nie musi dołączać do oznakowania CE numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej, do której zwrócił się z własnej woli, nie będąc do tego zobowiązany, w celu potwierdzenia wykazu zasadniczych zestawów testów radiowych zawartych we wspomnianych zharmonizowanych normach.

Transport

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie C-532/17, **Wolfgang Wirth, Theodor Mülder, Ruth Mülder, Gisela Wirth** przeciwko **Thomson Airways Ltd**

Odesłanie prejudycjalne – Transport – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 2 lit. b) – Zakres stosowania – Pojęcie „obsługującego przewoźnika lotniczego" – Umowa załogowej dzierżawy samolotu („wet lease")

*) Pojęcie „obsługującego przewoźnika lotniczego" w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, a w szczególności jego art. 2 lit. b), należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono przewoźnika lotniczego, takiego jak w postępowaniu głównym, który wydzierżawia innemu przewoźnikowi lotniczemu, samolot wraz załogą w ramach umowy załogowej dzierżawy samolotu („wet lease"), ale nie ponosi odpowiedzialności operacyjnej za loty również wówczas, gdy potwierdzenie rezerwacji miejsca w samolocie wydane pasażerom wskazuje, że lot jest wykonywany przez tego pierwszego przewoźnika.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-679/16, A

Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Artykuły 20 i 21 TFUE – Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Pomoc społeczna – Świadczenia z tytułu choroby – Usługi dla osób niepełnosprawnych – Ciążący na gminie państwa członkowskiego obowiązek udzielenia jednemu z jej rezydentów pomocy osobistej przewidzianej przez ustawodawstwo krajowe podczas pobieranej przez tego rezydenta nauki w szkole wyższej w innym państwie członkowskim

*) Wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., należy dokonywać w ten sposób, że świadczenie takie jak pomoc osobista rozpatrywana w postępowaniu głównym, która polega między innymi na pokryciu kosztów związanych z czynnościami życia codziennego osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności, która nie jest czynna zawodowo, w celu umożliwienia tej osobie pobierania nauki w szkole wyższej, nie wchodzi w zakres pojęcia „świadczenia z tytułu choroby" w rozumieniu tego przepisu, a w związku z tym nie podlega zakresowi stosowania tego rozporządzenia.

*) Artykuły 20 i 21 TFUE stoją na przeszkodzie temu, aby gmina zamieszkania rezydenta państwa członkowskiego, który jest w znacznym stopniu niepełnosprawny, odmówiła mu świadczenia takiego jak pomoc osobista rozpatrywana w postępowaniu głównym z tego względu, że przebywa on w innym państwie członkowskim w celu pobierania nauki w szkole wyższej.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie C-14/17, VAR Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM) przeciwko Iveco Orecchia SpA

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/17/WE – Artykuł 34 – Dostawa części zamiennych do autobusów i trolejbusów – Specyfikacje techniczne – Produkty równoważne – Możliwość przedstawienia dowodu równoważności po udzieleniu zamówienia

*) Artykuł 34 ust. 8 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli specyfikacje techniczne, które znajdują się w dokumentacji zamówienia, odnoszą się do znaku towarowego, danego pochodzenia lub danej produkcji, podmiot zamawiający powinien wymagać, aby oferent przedstawił już w jego ofercie

dowód równoważności oferowanych przez niego produktów w stosunku do tych określonych w rzeczonych specyfikacjach technicznych.

Zatrudnienie

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 25 lipca 2018 r. w sprawie C-338/17, Virginie Marie Gabrielle Guigo przeciwko Fond „Garantirani vzemania na rabotnitsite i sluzhitelite”

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuły 3 i 4 – Przejęcie przez instytucje gwarancyjne roszczeń pracowników najemnych – Ograniczenie obowiązku spłaty przez instytucje udzielające gwarancji – Wyłączenie roszczeń z tytułu wynagrodzenia powstałych wcześniej niż trzy miesiące przed wpisaniem do rejestru handlowego orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego

*) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 4 ust. 1 Zakon za garantiranite vzemania na rabotnitsite i luzhitelite pri nesastoyatelnost na rabotodatelia (ustawy o ochronie roszczeń pracowników w razie niewypłacalności pracodawcy), które nie gwarantuje roszczeń z tytułu wynagrodzenia pracowników najemnych, w razie gdy ich stosunek pracy ustał wcześniej niż trzy miesiące przed wpisaniem do rejestru handlowego orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego pracodawcy.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok (Izba) z dnia 3 lipca 2017 r. w sprawie *Topal przeciwko Mołdawii* (skarga nr 12257/06)

Naruszenie art. 6ust. 1 EKPC – prawo do rzetelnego procesu sądowego – retroaktywne uchylenie prawa lokalnego przez Zgromadzenie Ludowe Gagauzji w czasie trwania postępowania cywilnego

Skarżący S. Topal to były prezydent republiki Gagauzji (region na południu Mołdawii). W stosunku do niego toczyło się postępowanie sądowe w zakresie tytułu prawnego do emerytury jako byłego prezydenta (miała ona stanowić odpowiednik 75% wynagrodzenia obecnego gubernatora Gagauzji). W czasie toczącego się postępowania Zgromadzenie Ludowe Gagauzji uchyliło prawo lokalne, na podstawie którego skarżący oparł powództwo. Sprawa skarżącego została zatem oddalona przez sądy krajowe z uwagi na brak podstawy prawnej.

W skardze do ETPC skarżący powołał się *inter alia* na art. 6 ust. 1 EKPC, zarzucając sądom krajowym brak niezależności, bezstronności i rzetelności.

Trybunał uznał, że retroaktywne uchylenie prawa lokalnego ostatecznie rozstrzygnęło merytorycznie trwający spór, czyniąc bezzasadnym jego kontynuowanie – co miało charakter retrospektywny. Trybunał stwierdził ponadto, że nie było żadnych przekonujących podstaw interesu ogólnego (wymogów imperatywnych) uzasadniających uchylenie tego prawa. Interwencja Zgromadzenia Ludowego Gagauzji w czasie trwania postępowania nie była zatem uzasadniona dla celów art. 6 ust. 1 EKPC. Tym samym Trybunał uznał, że naruszono gwarantowane w Konwencji prawo skarżącego do rzetelnego procesu sądowego.

Wyrok (Izba) z dnia 10 lipca 2017 r. w sprawie *Zehra Cultural and Educational Foundation* i inni przeciwko Turcji (skarga nr 51595/07)

Brak naruszenia art. 11 EKPC – wolności zgromadzeń i stowarzyszeń – rozwiązanie fundacji, której celem było oparcie państwa kurdyjskiego i prawa powszechnie obowiązującego na szariacie

Fundacja *Zehra Eğitim Vakfı* powstała w 1989 r. Jej działalność od 2000 r. była przedmiotem kontroli ministerstwa spraw wewnętrznych, która wykazała, że działalność ta mijała się z celami statutowymi, a ukrytym celem fundacji było rozpowszechnianie wizji islamskiego teologa Saida Nursiego (1876–1969), czyli stworzenie państwa kurdyjskiego opartego na regułach szariatu. Fundację rozwiązano na drodze sądowej w 2005 r. i pozostawała nieaktywna do 2013 r. Jej nieruchomości skonfiskowano. Ponowne otwarcie fundacji i zwrócenie nieruchomości nastąpiło w 2014 r. Trzy pozostałe nieruchomości pozostały w depozycie władz.

W skardze do ETPC skarżący (fundacja oraz 6 obywateli Turcji) powołali się *inter alia* na art. 11 EKPC.

Trybunał uznał – biorąc pod uwagę, że z działań samej fundacji jasno wynikał cel inny niż ten wymieniony w statucie (a mianowicie stworzenie podstaw edukacyjnych i propagowanie wśród uczniów idei sprzeciwiających się pluralistycznej demokracji i świeckości państwa) – władze były uprawnione do interwencji oraz zakończenia wskazanych nieprawidłowości w działalności fundacji. Sądy krajowe nie przekroczyły więc ich marginesu swobody oceny, ustalając, że istniała presja społeczna w celu ochrony edukacji w pluralistycznym społeczeństwie demokratycznym i zachowania porządku publicznego oraz ochrona praw innych oraz że należało zapobiec osiągnięciu ukrytego celu fundacji, tj. nauczania w liceach i na uniwersytetach, którego ostatecznym celem było stworzenie totalitarnego reżimu prawnego opartego na szariacie. Trybunał zauważył też, że po zakończeniu bezprawnej działalności fundację ponownie otwarto, a nieruchomości zwrócono lub zabezpieczono.

Na tych podstawach Trybunał uznał, że w sprawie nie naruszono art. 11 EKPC w stosunku do skarżących.